

Bruksela, dnia XXXr.
[...] (2018) XXX draft

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

**w sprawie ustanowienia środków ochronnych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa
w odniesieniu do obszarów Natura 2000 oraz do celów dyrektywy ramowej w sprawie
strategii morskiej**

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

w sprawie ustanowienia środków ochronnych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa w odniesieniu do obszarów Natura 2000 oraz do celów dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej

1. WPROWADZENIE

Służby Komisji opracowały niniejszy dokument roboczy po konsultacjach z ekspertami państw członkowskich i właściwymi zainteresowanymi stronami. Celem dokumentu jest opis dobrych praktyk w odniesieniu do elementów, które państwa członkowskie powinny uwzględnić przy sporządzaniu wspólnych rekomendacji w sprawie przyjmowania środków ochronnych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb)¹, aby spełnić swoje obowiązki określone w art. 6 dyrektywy siedliskowej², art. 4 dyrektywy ptasiej³ i art. 13 ust. 4 dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej⁴. Celem dokumentu jest również przypomnienie zasad i procedur, które dotyczą przekazywania wspólnych rekomendacji przez państwa członkowskie, aby Komisja mogła przyjąć środki ochronne w drodze aktu delegowanego na mocy art. 11 ust. 2 i 3 rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Niniejszy dokument zastępuje wytyczne w zakresie przepisów dotyczących rybołówstwa na obszarach morskich Natura 2000, które wydano w 2009 r. na podstawie poprzedniej WPRyb. Uwzględniono w nim nowy model regionalizacji, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą przekazywać wspólne rekomendacje na podstawie art. 11 rozporządzenia w sprawie WPRyb w celu przyjęcia środków ochronnych w drodze aktów delegowanych Komisji.

Dobre praktyki opisane w niniejszym dokumencie służą wyłącznie celom informacyjnym i pozostają bez uszczerbku dla wykładni Trybunału Sprawiedliwości i Sądu lub decyzji Komisji.

Wszystkie odnośne przepisy prawne zostały w pełni przytoczone w załączniku.

2. KONTEKST

Zgodnie z art. 6 dyrektywy siedliskowej i art. 4 dyrektywy ptasiej państwa członkowskie mają obowiązek ustanowić środki ochronne dla obszarów Natura 2000 wyznaczonych na

---

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 34).

² Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

podstawie tych dyrektyw (odpowiednio specjalnych obszarów ochrony⁵ i obszarów specjalnej ochrony), aby zapobiec pogorszeniu stanu siedlisk i gatunków oraz niepokojeniu gatunków, dla których wyznaczono obszary, oraz by spełnić ich wymagania ekologiczne. Zgodnie z art. 13 ust. 4 dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej programy środków powinny zawierać środki ochrony przestrzennej, przyczyniające się do powstawania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich, odpowiednio uwzględniające różnorodność ekosystemów, które wchodzą w skład tych sieci.

W obszarze wspólnej polityki rybołówstwa państwa członkowskie mogą przyjąć środki ochronne niezbędne do zapewnienia zgodności z obowiązkami na mocy ustawodawstwa Unii w dziedzinie środowiska zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie WPRyb. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) TFUE wspomniane środki, które mają zostać przyjęte w celu ochrony żywych zasobów morza, wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej i mogą być przyjmowane na podstawie uprawnienia określonego w art. 11.

W art. 11 rozporządzenia w sprawie WPRyb przewidziano dwa warianty:

Wariant 1 (art. 11 ust. 1): środki⁶, które mają zostać przyjęte, mogą dotyczyć wyłącznie statków rybackich pod banderą zainteresowanego państwa członkowskiego. W takim przypadku zainteresowane państwo członkowskie jest uprawnione do przyjmowania przedmiotowych środków na warunkach określonych w art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Wariant 2 (art. 11 ust. 2–3): środki, które mają zostać przyjęte, będą miały wpływ na rybołówstwo, w przypadku którego więcej niż jedno państwo członkowskie ma bezpośredni interes w zakresie zarządzania⁷. W takim przypadku zainteresowane państwa członkowskie powinny podjąć współpracę na szczeblu regionalnym, aby opracować wspólną rekomendację i przedłożyć ją Komisji. Po dokonaniu oceny zgodności wspólnej rekomendacji z wymogami, o których mowa w art. 11, Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych środków w drodze aktu delegowanego. W tym celu zastosowanie mają przepisy art. 18 ust. 1–4 i 6 rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Jeżeli w terminie określonym w art. 11 ust. 3 akapit pierwszy nie zostanie przekazana wspólna rekomendacja lub jeżeli taka wspólna rekomendacja nie spełnia wymogów określonych w art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie WPRyb, wówczas zgodnie z art. 11 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia w sprawie WPRyb środki ochronne mogą zostać przyjęte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej.

---

⁵ Przepisy art. 6 ust. 2–4 dyrektywy siedliskowej mają również zastosowanie do terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

⁶ Zgodnie z tym wariantem, na podstawie art. 11 ust. 1, środki mogą mieć zastosowanie w strefie 12 mil morskich albo w wyłącznej strefie ekonomicznej zainteresowanego państwa członkowskiego bądź na obu tych obszarach.

⁷ Zgodnie z tym wariantem, na podstawie art. 11 ust. 2, środki mogą mieć zastosowanie w wyłącznej strefie ekonomicznej lub jednocześnie w strefie 12 mil morskich i w wyłącznej strefie ekonomicznej.

W pilnych przypadkach i w razie braku wspólnych rekomendacji Komisja przyjmuje środki zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Bez uszczerbku dla powyższego, jeżeli środki ochronne mają zastosowanie wyłącznie w strefie 12 mil morskich, państwa członkowskie mogą również przyjąć przedmiotowe środki na podstawie art. 20 rozporządzenia w sprawie WPRyb na warunkach określonych w tym artykule.

3. WSPÓLNE REKOMENDACJE

3.1. Przygotowanie wspólnej rekomendacji

Przygotowując wspólną rekomendację, należy pamiętać o następujących krokach.

- Określenie pozostałych zainteresowanych państw członkowskich

Inicjujące państwo członkowskie ma obowiązek określić, czy środki mogą dotyczyć statków rybackich pod banderą innych państw członkowskich lub jakie inne państwa członkowskie mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem, którego mają dotyczyć te środki. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia w sprawie WPRyb bezpośredni interes w zarządzaniu jest uzasadniony albo uprawnieniami do połowów, albo połowami odbywającymi się w wyłącznej strefie ekonomicznej inicjującego państwa członkowskiego. Szeroko zakrojone i przejrzyste podejście w ramach konsultacji z innymi państwami członkowskimi może pomóc w określeniu, które państwa członkowskie mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem, którego mają dotyczyć środki. Zdecydowanie zaleca się, aby właściwe organy krajowe zaangażowały się na wczesnym etapie we współpracę na szczeblu państw członkowskich między organami ds. rybołówstwa a organami ds. ochrony przyrody, a także innymi istotnymi jednostkami (np. organami ds. kontroli połowów, organami morskimi itd.).

- Sporządzanie wspólnej rekomendacji i konsultacje z zainteresowanymi stronami

Art. 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie WPRyb stanowi, że po stwierdzeniu, że inicjujące państwo członkowskie zapewniło wystarczające informacje na temat wymaganych środków ochronnych, zainteresowane państwa członkowskie mają sześć miesięcy na złożenie wspólnej rekomendacji. Oznacza to, że po tym, jak inicjujące państwo członkowskie przekaże pozostałym państwom członkowskim wystarczające informacje na temat wymaganych środków, państwa członkowskie mają sześć miesięcy na złożenie wspólnej rekomendacji. Komisja ma następnie trzy miesiące na sprawdzenie, czy środki są zgodne z obowiązującymi przepisami (np. z rozporządzeniem w sprawie WPRyb, dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej oraz dyrektywami ptasią i siedliskową, stosownie do przypadku), przeprowadzenie oceny w oparciu o opinie naukowe i przyjęcie środków w drodze rozporządzenia delegowanego.

Działania te należy ostrożnie zaplanować, ponieważ proces gromadzenia informacji, niezbędnej oceny naukowej i sporządzania wspólnej rekomendacji może być długotrwały. W związku z tym za najlepszą praktykę uważa się zaangażowanie

zainteresowanych stron na wczesnym etapie oraz zapewnienie przejrzystości procedur, w tym harmonogramu. Najlepsze praktyki polegają również na podejmowaniu nieformalnych konsultacji z innymi państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami przed rozpoczęciem urzędowego sześciomiesięcznego okresu.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 w trakcie przygotowywania wspólnych rekomendacji państwa członkowskie muszą konsultować się z komitetami doradczymi powołanymi na podstawie rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Aby takie konsultacje były merytoryczne i zgodne z innymi określonymi obszarami dobrych praktyk⁸ w zakresie konsultacji z partnerami (państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami), zidentyfikowano następujące najlepsze praktyki:

- a) terminowe ujawnianie odpowiednich informacji i zapewnienie do nich łatwego dostępu, w tym orientacyjnego harmonogramu;
- b) zapewnienie partnerom wystarczającego czasu na przeanalizowanie kluczowych dokumentów przygotowawczych i na zgłoszenie uwag w ich sprawie;
- c) udostępnienie kanałów, za pośrednictwem których partnerzy mogą zadawać pytania, wносить swój wkład oraz uzyskać informacje o sposobie uwzględnienia ich wniosków;
- d) rozpowszechnianie wyników konsultacji.

Ponieważ Komisja jest uprawniona do przyjmowania środków określonych we wspólnej rekomendacji, bardzo ważne jest, aby były one jasne, kompletne i dostosowane do zamierzonego celu zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie WPRyb. Punkt wyjścia w tym procesie stanowią zobowiązania wynikające z prawodawstwa Unii w dziedzinie środowiska i cele ochrony⁹ danych obszarów.

3.2. Informacje towarzyszące wspólnej rekomendacji

Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich wspólnej rekomendacji towarzyszyły niezbędne informacje biologiczne, środowiskowe, społeczne, gospodarcze i techniczne oraz wszelkie inne, które uznaje się za istotne dla przeprowadzenia przez Komisję oceny zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie WPRyb, w tym właściwe opinie naukowe.

Zaproponowane środki powinny być niezbędne do zapewnienia zgodności z prawodawstwem w dziedzinie środowiska, o którym mowa w pkt 1 niniejszego dokumentu. Środki te powinny być proporcjonalne do realizowanych celów i należyście uwzględnić zrównoważony rozwój oraz skutki społeczne i gospodarcze przewidywanego środka. Zaproponowane środki należy wyraźnie opisać, wskazując ich zgodność z celami

---

⁸ Zob. na przykład odpowiednie elementy w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 240/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

⁹ W kontekście dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej dotyczy to oceny stanu środowiska (art. 8 ust. 1 lit. a)) i określenia celów środowiskowych (art. 10) w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska.

ochrony danego obszaru oraz z podejściem ostrożnościowym do zarządzania rybołówstwem, „zgodnie z którym brak odpowiednich informacji naukowych nie powinien być usprawiedliwieniem dla odkładania lub niepodejmowania środków zarządzania dla ochrony gatunku docelowego, gatunków powiązanych lub zależnych oraz gatunków niedocelowych i ich środowiska” (art. 4 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia w sprawie WPRyb).

W ramce poniżej przedstawiono dobre praktyki i przykłady informacji, jakie należy podać przy składaniu wspólnych rekomendacji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący.

ELEMENTY DOBRZYCH PRAKTYK DOTYCZĄCE INFORMACJI, JAKIE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE POWINNY PODAĆ PRZY SKŁADANIU WSPÓLNYCH REKOMENDACJI

1. Należy wyraźnie określić stan ochrony chronionych siedlisk lub gatunków oraz cele ochrony obszaru Natura 2000¹⁰.

2. Opinie naukowe dołączone do wspólnych rekomendacji powinny być wiarygodne i w stosownych przypadkach powinny zawierać szczegółowe mapy chronionych siedlisk.

3. Należy dokładnie opisać działalność połowową. Przykładowe informacje, które można dołączyć, obejmują: operacyjne dane statystyczne dotyczące floty, np. działalność floty na danym obszarze i w danym regionie, rozmieszczenie flot (w podziale na kraje, narzędzia połowowe i gatunki); określenie państw członkowskich, które są obecnie zainteresowane prowadzeniem aktywnych połowów na danym obszarze; informacje w odniesieniu do danych obszarów dotyczące działalności połowowej / technik połowowych, gatunków docelowych i gatunków w przyłowach, nakładów połowowych i wykorzystania przestrzennego; sezonowe zmiany w działalności połowowej w ostatnich okresach, np. na przestrzeni 3–5 lat; oraz prawdopodobne tendencje w działalności połowowej w przyszłości.

4. Należy właściwie opisać i ocenić wpływ działalności połowowej na chronione siedliska lub gatunki. Przykładowe informacje, które można dołączyć, obejmują: identyfikację rodzajów działalności połowowej, które stwarzają zagrożenie; znane i prawdopodobne oddziaływanie różnych rodzajów narzędzi połowowych na chronione siedliska lub gatunki; interakcje między działalnością połowową a chronionymi siedliskami lub gatunkami; oddziaływanie różnych rodzajów narzędzi połowowych na chronione siedliska lub gatunki, gdy to oddziaływanie jest ograniczone do danych obszarów lub szczególnie dla danych obszarów.

Należy również podać informacje na temat znanych lub prawdopodobnych skutków działalności człowieka innej niż rybołówstwo na danym obszarze oraz jej kumulatywnego oddziaływania na chronione siedliska lub gatunki.

5. Należy opisać oczekiwane korzyści w zakresie ochrony, które przyniosą proponowane środki w obszarach chronionych (pod kątem właściwego stanu ochrony siedlisk bądź

¹⁰ W kontekście dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej oznacza to ocenę stanu środowiska (art. 8 ust. 1 lit. a)) i określenie celów środowiskowych (art. 10) w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska.

gatunków lub dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej).

6. Należy opisać przewidywany wpływ proponowanych środków na działalność połowową, w tym ich skutki społeczno-gospodarcze. W przypadku nowych środków wchodzących w zakres programu środków dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej należy dołączyć oceny kosztów i korzyści lub oceny skutków zgodnie z art. 13 ust. 3 dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej.

7. Należy zaplanować właściwe monitorowanie wdrażania środków w odniesieniu do rodzajów rybołówstwa, których te środki dotyczą, oraz celów środowiskowych, które mają zostać osiągnięte, a także ich okresowy przegląd; przykładem mogą być środki monitorowania i oceny utrzymania dobrego stanu siedlisk lub gatunków lub przywrócenia takiego stanu na danym obszarze wraz z harmonogramem do celów przeglądu środków.

8. Należy ocenić i odpowiednio zgłosić ewentualne przeniesienie nakładu połowowego i jego wpływ na nowe obszary.

9. Należy wyraźnie określić proponowane środki kontroli i egzekwowania. Przykładowe informacje, które można dołączyć, obejmują: środki kontroli przewidziane przez państwo członkowskie lub organizacje regionalne, ewentualne strefy ekologiczne i buforowe w celu zapewnienia ochrony obszaru lub skuteczne środki kontroli.

10. W stosownych przypadkach należy przedstawić informacje na temat koordynacji z sąsiednimi państwami członkowskimi. Należy również podać informacje na temat konsultacji z odnośnymi komitetami doradczymi.

3.3. Przyjęcie aktu delegowanego

Komisja ma trzy miesiące na przyjęcie aktu delegowanego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia w sprawie WPRyb w związku z art. 18 rozporządzenia w sprawie WPRyb.

Służby Komisji dokonują oceny wspólnej rekomendacji. W ramach oceny Komisja konsultuje się z odpowiednimi organami naukowymi zgodnie z art. 26 rozporządzenia w sprawie WPRyb, a w stosownych przypadkach pomaga jej Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF), który zapewnia właściwą ocenę naukową. Ocena STECF musi być zatwierdzona na posiedzeniu plenarnym tego Komitetu. Aby przedstawić ocenę w terminie, należy zatem uwzględnić harmonogram posiedzeń plenarnych STECF.

Jeżeli ocena dokonana przez służby Komisji jest pozytywna, Komisja opracowuje projekt rozporządzenia delegowanego i przedkłada go właściwym grupom ekspertów w celu konsultacji, a następnie przyjmuje rozporządzenie delegowane.

Po przyjęciu rozporządzenia delegowanego przez Komisję Parlament Europejski i Rada mają dwa miesiące na wyrażenie sprzeciwu; okres ten może zostać jednokrotnie wznowiony. Jeżeli w tym okresie nie zostanie zgłoszony żaden sprzeciw, rozporządzenie delegowane zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE i wchodzi w życie.

Wykaz wspólnych rekomendacji przedłożonych Komisji oraz przyjętych i opublikowanych rozporządzeń delegowanych jest dostępny na stronach internetowych służb Komisji:

https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/fishing_rules_pl

http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/marine/index_en.htm

ZAŁĄCZNIK – ODNOŚNE PRZEPISY

Art. 4 ust. 1 oraz art. 11, 18 i 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa

„Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

8) »podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem«, o którym mowa w art. 6 porozumienia ONZ w sprawie zasobów ryb, oznacza podejście, zgodnie z którym brak odpowiednich informacji naukowych nie powinien być usprawiedliwieniem dla odkładania lub niepodejmowania środków zarządzania dla ochrony gatunku docelowego, gatunków powiązanych lub zależnych oraz gatunków niedocelowych i ich środowiska;

22) »państwo członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu« oznacza państwo członkowskie, które ma interes uzasadniony albo uprawnieniami do połowów, albo połowami odbywającymi się w wyłącznej strefie ekonomicznej danego państwa członkowskiego, albo, w przypadku Morza Śródziemnego, tradycyjnym rybołówstwem na pełnym morzu;

(...)

Artykuł 11

Środki ochronne niezbędne do zapewnienia zgodności z obowiązkami na mocy ustawodawstwa Unii w dziedzinie środowiska

1. Państwa członkowskie są uprawnione do przyjmowania środków ochronnych nie dotyczących statków rybackich innych państw członkowskich, mających zastosowanie do wód podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji oraz koniecznych do wypełnienia ich obowiązków na mocy art. 13 ust. 4 dyrektywy 2008/56/WE, art. 4 dyrektywy 2009/147/WE lub art. 6 dyrektywy 92/43/EWG, pod warunkiem że środki te są spójne z celami określonymi w art. 2 niniejszego rozporządzenia, realizują cele odpowiedniego ustawodawstwa Unii, które mają wdrażać oraz są co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie (»inicjujące państwo członkowskie«) uzna, że należy przyjąć środki w celu zapewnienia zgodności z obowiązkami, o których mowa w ust. 1, a inne państwa członkowskie mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem, którego mają dotyczyć te środki, Komisja jest uprawniona do przyjmowania takich środków, na wniosek, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 46. W tym celu stosuje się odpowiednio art. 18 ust. 1–4 i 6.

3. Inicjujące państwo członkowskie przekazuje Komisji i innym państwom członkowskim mającym bezpośredni interes w zarządzaniu odpowiednie informacje na temat wymaganych środków, w tym ich uzasadnienie, dowody naukowe i szczegóły ich praktycznego wykonywania oraz egzekwowania. Inicjujące państwo członkowskie i inne państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu mogą przekazać wspólną rekomendację, o której mowa w art. 18 ust. 1, w terminie sześciu miesięcy od przekazania wystarczających informacji. Komisja przyjmuje środki przy uwzględnieniu wszelkich dostępnych opinii naukowych w terminie trzech miesięcy od otrzymania pełnego wniosku.

Jeżeli nie wszystkie państwa członkowskie osiągną porozumienie w sprawie wspólnej rekomendacji, która ma być przekazana Komisji zgodnie z akapitem pierwszym, w terminie określonym w tym akapicie lub jeżeli wspólna rekomendacja zostanie uznana za niezgodną z wymaganiami, o których mowa w ust. 1, Komisja może przedstawić wniosek zgodnie z Traktatem.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, w przypadku braku wspólnego zalecenia, o którym mowa w ust. 3, w pilnych przypadkach Komisja przyjmuje środki. Środki, które mają być przyjęte w pilnych przypadkach, są ograniczone do takich, w przypadku braku których zagrożone byłoby osiągnięcie celów związanych z ustanowieniem środków ochronnych, zgodnie z dyrektywami, o których mowa w ust. 1, i zamierzeniami danego państwa członkowskiego.

5. Środki, o których mowa w ust. 4, stosuje się przez okres maksymalnie 12 miesięcy, który może zostać przedłużony o okres maksymalnie 12 miesięcy, w przypadku gdy nadal spełnione są warunki przewidziane w tym ustępie.

6. Podczas wykonywania i egzekwowania środków przyjętych na podstawie ust. 2, 3 i 4 Komisja ułatwia współpracę między danym państwem członkowskim a innymi państwami członkowskimi mającymi bezpośredni interes w zarządzaniu danym rodzajem rybołówstwa.

(...)

Artykuł 18

Współpraca regionalna w sprawie środków ochronnych

1. W przypadku gdy Komisja otrzymuje uprawnienia, w tym w planie wieloletnim ustanowionym na podstawie art. 9 i 10, a także w przypadkach przewidzianych w art. 11 i art. 15 ust. 6, do przyjmowania środków w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych w odniesieniu do unijnego środka ochronnego mającego zastosowanie do danego obszaru geograficznego, państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu, których dotyczą te środki, mogą w terminie, który ma zostać określony w odpowiednim środku ochronnym lub planie wieloletnim, uzgodnić przekazanie wspólnych rekomendacji służących realizacji celów odpowiednich unijnych środków ochronnych, planów wieloletnich lub konkretnych planów w zakresie odrzutów. Komisja

nie przyjmuje żadnych aktów delegowanych ani wykonawczych przed upływem terminu przekazania wspólnych rekomendacji przez państwa członkowskie.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu, których dotyczą środki, o których mowa w ust. 1, współpracują ze sobą przy formułowaniu wspólnych rekomendacji. Konsultują się także z odpowiednim komitetem doradczym / odpowiednimi komitetami doradczymi. Komisja ułatwia współpracę państw członkowskich, w tym – w razie potrzeby – przez zapewnianie otrzymywania wkładu naukowego od odpowiednich organów naukowych.

3. W przypadku gdy wspólna rekomendacja zostaje przekazywana na podstawie ust. 1 Komisja może przyjmować takie środki w drodze aktów delegowanych lub wykonawczych, pod warunkiem że taka rekomendacja jest spójna z odpowiednim środkiem ochronnym lub planem wieloletnim.

4. W przypadku gdy dany środek ochronny ma zastosowanie do konkretnego stada ryb dzielonego z państwami trzecimi i zarządzanego przez wielostronne organizacje ds. rybołówstwa lub na mocy umów dwustronnych lub wielostronnych, Unia dąży do uzgodnienia z odpowiednimi partnerami środków niezbędnych do realizacji celów określonych w art. 2.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby wspólne rekomendacje dotyczące środków ochronnych, które mają być przyjmowane na podstawie ust. 1, opierały się na najlepszych dostępnych opiniach naukowych oraz spełniały następujące wymagania:

- a) były zgodne z celami określonymi w art. 2;
- b) były zgodne z zakresem stosowania i celami odpowiedniego środka ochronnego;
- c) były zgodne z zakresem stosowania oraz wypełniały zadania i osiągały wymierne cele ustanowione w odpowiednim planie wieloletnim;
- d) były co najmniej tak samo rygorystyczne jak środki przewidziane w prawie Unii.

6. Jeżeli nie wszystkie państwa członkowskie osiągną porozumienie w sprawie wspólnych rekomendacji, które mają być przekazane Komisji zgodnie z ust. 1, w ustalonym terminie lub jeżeli wspólne rekomendacje dotyczące środków ochronnych zostaną uznane za niezgodne z celami i wymiernymi celami danych środków ochronnych, Komisja może przedstawić wniosek w sprawie odpowiednich środków zgodnie z Traktatem.

7. Oprócz przypadków, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu łowiskiem w geograficznie określonym obszarze mogą także przygotowywać wspólne rekomendacje dla Komisji w sprawie środków, które mają zostać zaproponowane lub przyjęte przez Komisję.

8. Na zasadzie uzupełniającej lub alternatywnej metody współpracy regionalnej państwa członkowskie będą uprawnione – w unijnym środku ochronnym mającym zastosowanie

do danego obszaru geograficznego, w tym w planie wieloletnim ustanowionym zgodnie z art. 9 i 10 – do przyjęcia w określonym terminie środków doprecyzowujących ten środek ochronny. Zainteresowane państwa członkowskie ściśle współpracują przy przyjmowaniu takich środków. Ust. 2, 4 i 5 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio. Komisja jest włączana do tych działań, a jej uwagi są wzięte pod uwagę. Państwa członkowskie przyjmują swoje odpowiednie krajowe środki tylko wtedy, gdy wszystkie zainteresowane państwa członkowskie osiągnęły porozumienie co do treści tych środków. W przypadku gdy Komisja uzna, że środek danego państwa członkowskiego nie spełnia warunków zawartych w danym środku ochronnym, może z zastrzeżeniem przedstawienia odpowiednich powodów zwrócić się do danego państwa członkowskiego o zmianę lub uchylenie tego środka.

(...)

Artykuł 26

Konsultacje z organami naukowymi

Komisja konsultuje się z odpowiednimi organami naukowymi. Z STECF konsultuje się, w stosownych przypadkach, sprawy dotyczące ochrony żywych zasobów morza i zarządzania nimi, łącznie z zagadnieniami biologicznymi, ekonomicznymi, środowiskowymi, społecznymi i technicznymi. Konsultacje z organami naukowymi uwzględniają właściwe zarządzanie publicznymi środkami finansowymi, mając na celu unikanie powielania prac przez takie organy”.

Art. 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory

„Artykuł 6

1. Dla specjalnych obszarów ochrony państwa członkowskie tworzą konieczne środki ochronne obejmujące, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.
2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy.
3. Każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego

ochrony. W świetle wniosków wynikających z tej oceny oraz bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren oraz, w stosownych przypadkach, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa.

4. Jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy, państwo członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000. O przyjętych środkach kompensujących państwo członkowskie informuje Komisję.

Jeżeli dany teren obejmuje typ siedliska przyrodniczego i/lub jest zamieszkały przez gatunek o znaczeniu priorytetowym, jedyne względy, na które można się powołać, to względy odnoszące się do zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa publicznego, korzystnych skutków o podstawowym znaczeniu dla środowiska lub, po wyrażeniu opinii przez Komisję, innych powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego”.

Art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa

„Artykuł 4

1. Gatunki wymienione w załączniku I podlegają specjalnym środkom ochrony dotyczącym ich naturalnego siedliska w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania.

W związku z powyższym uwzględnia się:

- a) gatunki zagrożone wyginięciem;
- b) gatunki podatne na szczególne zmiany w ich naturalnym siedlisku;
- c) gatunki uznane za rzadkie z uwagi na niewielkie populacje lub ograniczone lokalne występowanie;
- d) inne gatunki wymagające szczególnej uwagi ze względu na specyficzny charakter ich naturalnego siedliska.

Tendencje i wahania w poziomach populacji są uwzględniane przy dokonywaniu oceny.

Państwa członkowskie dokonują klasyfikacji przede wszystkim najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni jako obszarów specjalnej ochrony dla zachowania tych gatunków, z uwzględnieniem wymogów ich ochrony

w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

2. Państwa członkowskie podejmują podobne środki w odniesieniu do regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I, mając na uwadze potrzebę ich ochrony w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie, w odniesieniu do obszarów ich wylęgu, pierzenia i zimowania oraz miejsc postoju wzdłuż ich tras migracji. W tym celu państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na ochronę terenów podmokłych, w szczególności tych o znaczeniu międzynarodowym.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie stosowne informacje, tak aby mogła ona podjąć odpowiednie inicjatywy w celu koordynacji koniecznej do zapewnienia, aby obszary określone w ust. 1 i 2 stanowiły spójną całość, która spełnia wymogi ochrony tych gatunków w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

4. W odniesieniu do obszarów ochrony, określonych w ust. 1 i 2, państwa członkowskie podejmują właściwe kroki w celu uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk lub jakichkolwiek zakłóceń wpływających na ptactwo, o ile mają one znaczenie w odniesieniu do celów niniejszego artykułu. Państwa członkowskie dążą również do uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk poza tymi obszarami ochrony”.

Art. 13 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)

„4. Programy środków ustanowione na mocy niniejszego artykułu zawierają środki ochrony przestrzennej, przyczyniające się do powstawania spójnych i reprezentatywnych sieci chronionych obszarów morskich, odpowiednio obejmujące różnorodność tworzonych przez nie ekosystemów, takich jak specjalne obszary ochrony zgodnie z dyrektywą siedliskową, obszary specjalnej ochrony zgodnie z dyrektywą ptasią oraz chronione obszary morskie zgodnie z ustaleniami Wspólnoty i zainteresowanych państw członkowskich w ramach umów międzynarodowych lub regionalnych, których są stronami”.